

СТАРОЗАВІТНІ ПРИКЛАДИ ДЛЯ НАСЛІДУВАННЯ СУЧАСНИМ КЕРІВНИКАМ

Тоцька Олеся Леонтіївна, к. е. н., доц. кафедри менеджменту

Інституту економіки та менеджменту

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки, м. Луцьк

Працюючи в будь якій організації, установі чи на підприємстві, кожен з нас вступає в певні взаємовідносини з колегами по роботі. З одними людьми ці стосунки можуть бути на рівних, а з іншими ми опиняємося в ролі підлеглих чи носіїв влади (керівників, управлінців, менеджерів тощо). Причому комусь доводиться керувати одним-декількома працівниками нижчого рівня (рівнів), а декому – десятками, сотнями або й навіть тисячами підлеглих.

І тому виникають питання: як налагодити роботу ввіреного тобі малого чи великого колективу таким чином, щоб він працював злагоджено, ефективно, з максимальною віддачею? як виправдати довірену тобі Богом справу управління іншими людьми? Знайти відповідь на ці, як, зрештою, і на багато інших життєвих запитань, нам допоможе Біблія – священна для кожного християнина книга. Адже хоча й написана вона людьми, та з натхнення Духа Святого. Можна сказати, що писали її руки людські, які направляв Отець Небесний через Духа Святого.

Отже, звернімося до цієї Книги, та віднайдемо в ній яскраві приклади того, яким має бути наближений до ідеалу управлінець, якими рисами він повинен володіти, а яких, навпаки, уникати.

Ознайомившись зі Старим Заповітом, можна виділити низку бажаних якостей для сучасних менеджерів. Наведемо їх тут у порядку згадування вибраних нами цитат у Біблії.

1. Порядність.

Йосиф відмовився спати з дружиною свого господаря та благодійника Потифара, яким був царедворцем фараона, начальником охоронців (Бут. 39:1–12).

2. Довіра підлеглим.

Єгипетський фараон поставив тридцятирічного Йосифа над домом своїм і всією землею Єгипетською (Бут. 41:37–41).

3. Залагодження міжособистісних конфліктів у колективі.

Мойсей, бачачи, як два євреї сваряться, сказав тому, хто кривдив: «Навіщо ти б'єш ближнього твого?» (Вих. 2:13).

4. Дотримання слова.

Галаадитянин Ієффай пообіцяв Господу в разі перемоги над аммонітянами після свого повернення з миром принести Йому у всепалення те, що вийде з воріт його дому назустріч йому. Першою, хто зустрів Ієффая, була його єдина дочка, над якою він і звершив свою обітницю (Суд. 11:29–40).

5. Жертовність.

Для того, щоб помститися филистимлянам, Самсон не пошкодував навіть свого життя. Він зрушив з місця два середніх стовпи, на яких тримався дім филистимських власників, і загинув сам разом із трьома тисячами ворогів на покрівлі (Суд. 16:26–30).

6. Великодушність.

Господь вказав на Саула, як царя для Ізраїлю, але деякі негідні люди знехтували його та не піднесли йому дарів. Приблизно через місяць після цього Саул здобув перемогу над аммонітянами і народ захотів умертвити тих, хто був проти його царювання. Однак, він цього не допустив (1 Цар. 10:17–11:13).

7. Ініціативність.

Син Саула Іонафан разом зі своїм зброєносцем таємно від батька піднявся на скелю до заgonу филистимського, наніс поразку ворогам і тим надихнув ізраїльтян до битви (1 Цар. 14:1–23).

8. Турбота про хворих (втомлених, знесилених) підлеглих.

Одного разу цар Давид переслідував амалікітян, що повели в полон жителів його міста Секелаг. Сталося так, що переслідувати ворогів до кінця та повернути полонених змогли тільки чотириста із шестиста чоловік, які супроводжували царя. Решту двісті зупинилися знесилені біля Восорського потоку. Після щасливого повернення із перемогою цар прийняв рішення розділити здобич на рівні частки між усіма: і тими, хто ходив на війну, і тими, хто залишався при обозі (1 Цар. 30:1–25).

9. Щедрість.

Після того, як ковчег Божий був урочисто перенесений в місто Давидове (Сион), цар роздав усьому народові, усій безлічі присутніх ізраїльтян по одному хлібу і по шматку смаженого м'яса, і по одному коржу кожному (2 Цар. 6:18–19).

10. Вдячність.

Під час перебування царя Давида у Маханаїмі, коли він утікав від свого сина Авессалома, галаадитянин Верзеллій забезпечував його та людей, які були з ним, їжею. Після перемоги над ворогами Давид сказав Верзеллію, щоби той йшов із ним, і цар годуватиме його в Єрусалимі (2 Цар. 19:32–33). Крім того, перед

смертю він заповідав своєму сину Соломону виявити милість до синів Верзеллія, щоб вони були між тими, хто годується за царським столом (3 Цар. 2:7).

11. Шана померлим підлеглим.

Неффалимівець Товит був відведений полоненим у країну Ассирійську, в Ниневію. Там він робив багато добродіянь своїм єдиноплемінникам, зокрема, якщо бачив когось із них померлим і викинутим за стіну міста, ховав його (Тов. 1:1–17).

Іуда Маккавей після перемоги над військом Горгія зібрав до двох тисяч драхм срібла і послав у Єрусалим, щоб принести жертву за гріх своїх померлих воїнів, які були ідолопоклонниками (2 Мак. 12:32–45).

12. Рішучість.

Ізраїльтянка Юдиф не побоялася піти до Олоферна, воєначальника війська асирійського, й умертвити його, захищаючи свій народ від смерті та пограбування (Юдиф. 8–13).

13. Вірність.

Троє побожних юнаків юдейських Ананія, Мисаїл і Азарія відмовилися поклонитися золотому ідолу, якого поставив цар Навуходоносор, і були вкинуті у піч, розжарену вогнем (Дан. 3:8–21).

14. Чесність.

Книжник Єлеазар відмовився їсти під виглядом ідоложертовного ним самим приготоване м'ясо, щоби цим не спокусити юдеїв (2 Мак. 6:18–31).

Водночас нечестивий володар у Біблії прирівнюється до рикаючого лева та голодного ведмедя (Притч. 28:15). Крім того, у Старому Заповіті можна натрапити й на згадки про непорядні дії деяких осіб. Зокрема, небажаними характеристиками для управлінців є:

1. Обман.

Лаван, тесть Якова, протягом двадцяти років десять разів змінював винагороду своєму зятю, який служив йому за двох дочок і худобу (Бут. 31:41).

2. Заздрість.

Цар Давид забажав собі за жінку Вирсавію – дружину свого воїна Урії хеттеянина (2 Цар. 11:1–4).

3. Підступність.

Взнавши, що Вирсавія вагітна, Давид наказав своєму воєначальнику Іоаву поставити Урію там, де буде найсильніша битва, та відступити від нього, щоб він був уражений і загинув (2 Цар. 11:5–15).

Звичайно, що і один, і другий перелік не є вичерпними. Кожен, хто ознайомився з ними, може розширити їх своїми характеристиками.

1. Біблія. Книги священного писання Старого та Нового Завіту. – К. : Вид-во «Преса України», 2009. – 1416 с.

ОСОБЛИВОСТІ МОТИВАЦІЇ ПЕРСОНАЛУ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Трохимчук Оксана, студентка

Науковий керівник: **Тоцька О. Л.**, к. е. н., доцент

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки, м. Луцьк

Для успішного функціонування будь-якого виробництва та будь-якої компанії, незалежно від послуг і товарів, які вона надає, необхідні кваліфіковані кадри, які ефективно працюють, а також грамотні і здатні керувати виробничим процесом управлінці. Однак, навіть якщо вдалося сформувати колектив зі справжніх професіоналів, не слід забувати про те, що персонал потрібно постійно мотивувати. Мотивація співробітників займає одне з центральних місць в управлінні персоналом, оскільки вона виступає безпосередньою причиною їхньої поведінки. Орієнтація працівників на досягнення цілей організації, по суті, є головним завданням керівництва персоналом.

У сучасних умовах спостерігається недосконалість мотивації на підприємствах, недостатнє фінансування заходів, спрямованих на удосконалення мотивації персоналу, а також те, що на підприємствах не приділяють належної уваги мотивації. Проблеми дієвого та результативного мотивування завжди виникали у процесі зародження та формування менеджменту як науки. Спочатку йшлося більше про матеріальні й організаційні аспекти спонукання. На сучасному етапі все більше акцентується на соціально-психологічних аспектах мотивації, що створюють умови для досягнення високих результатів виробничо-господарської діяльності з мінімальними затратами [1].

Проблеми мотивації персоналу цікавили вчених протягом усієї історії економічної науки. Питаннями мотивації праці займалися як зарубіжні, так і вітчизняні автори, зокрема П. Армстронг, І. Баткаєва,